

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej SA.38271 z dnia 28 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.2014/N 38271 dotyczącej Plan de relance autoroutier sur le territoire français (plan poprawy sieci autostrad we Francji) opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 20 lutego 2015 r.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący faktu, że francuski plan poprawy sieci autostrad (zwany dalej „PRA”) pociąga za sobą skutek w postaci szczególnej korzyści dla posiadaczy koncesji na zarządzanie autostradami z wykorzystaniem środków publicznych.
2. Zarzut drugi dotyczący zakłócenia konkurencji wskutek PRA.
3. Zarzut trzeci dotyczący zawyżonej kompensacji obciążeń ponoszonych przez podmioty będące posiadaczami koncesji na zarządzanie autostradami, która to kompensacja jest niezgodna z ich misją ogólnego interesu gospodarczego.
4. Zarzut czwarty dotyczący przeszkód w wymianie handlowej między państwami członkowskimi.
5. Zarzut piąty oparty na niedopuszczalności zmian wprowadzonych do PRA bez ponownego zgłoszenia Komisji od momentu ogłoszenia SA.38271.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2015 r. –Ivanjusjtjenko/Rada

(Sprawa T-246/15)

(2015/C 236/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Jurij Wolodymyrowych Ivanjusjtjenko (Jenakijevo, Ukraina) (przedstawiciele: B. Kennelly i J. Pobjoy, Barrister, a także R. Gherson, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 62, s. 25) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 62, s. 1) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego;

- ewentualnie: stwierdzenie, że z powodu ich niezgodności z prawem art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (w zmienionym brzmieniu) oraz art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 (w zmienionym brzmieniu) nie znajdują zastosowania w zakresie, w jakim odnoszą się do skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezidentyfikowania przez Radę właściwej podstawy prawnej dla przyjęcia decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 (zwanej dalej „decyzją”) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/357 (zwanego dalej „rozporządzeniem”) (zwanych łącznie „zaskarżonymi środkami”). Artykuł 29 TUE nie stanowi już właściwej podstawy prawnej dla decyzji, ponieważ nie został on zidentyfikowany jako jednostka zagrażająca demokracji na Ukrainie lub pozbawiająca ludność korzyści płynących z trwałego rozwoju gospodarczego ich państwa (w rozumieniu art. 23 TUE oraz postanowień ogólnych zawartych w art. 21 ust. 2 TUE). Jako że decyzja była nieważna, Rada nie mogła przyjąć rozporządzenia na podstawie art. 215 ust. 2 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący popełnienia przez Radę oczywistego błędu w ocenie, ponieważ uznała ona, że spełniona została przesłanka umieszczenia nazwiska skarżącego w art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (w zmienionym brzmieniu) i art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. (w zmienionym brzmieniu). Wobec skarżącego nie zostało wszczęte postępowanie karne „w sprawie sprzeniewierzenia środków publicznych lub mienia publicznego”.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Radę prawa skarżącego do obrony oraz prawa do należytego rozpatrzenia sprawy oraz skutecznej ochrony sądowej. W szczególności Rada nie dokonała dokładnej i bezstronnej oceny zasadności podnoszonych powodów ponownego umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie w świetle oświadczeń skarżącego poprzedzających owo ponowne umieszczenie w wykazie.
4. Zarzut czwarty dotyczący niewywiązania się przez Radę ze spoczywającego na niej obowiązku przedstawienia skarżącemu stosownego uzasadnienia ponownego umieszczenia jego nazwiska w wykazie.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez Radę, bez uzasadnienia i w nieproporcjonalnym stopniu, podstawowych praw skarżącego, m.in. prawa do ochrony własności i dobrego imienia. Konsekwencje zaskarżonych środków dla skarżącego są daleko idące, zarówno jeżeli chodzi o jego własność, jak i dobre imię na świecie. Rada nie wykazała jakoby zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych skarżącego było związane, czy uzasadnione jakimkolwiek zgodnym z prawem celem, ani tym bardziej że było ono do tego celu proporcjonalne.
6. Zarzut szósty, w ramach uzasadnienia twierdzenia o niezgodności z prawem, zgodnie z którym jeżeli wbrew argumentom przywołanym w zarzucie drugim, art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (w zmienionym brzmieniu) i art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. (w zmienionym brzmieniu) należałoby interpretować w ten sposób, iż obejmują one wszelkie dochodzenie prowadzone przez ukraińskie władze, niezależnie od tego, czy towarzyszy temu orzeczenie sądowe lub postępowanie stanowiące podstawę jego wszczęcia, czy też kontrolujące lub nadzorujące jego przebieg, to przesłanka umieszczenia w wykazie – ze względu na arbitralny zakres stosowania wynikający z tak szerokiej wykładni – byłaby pozbawiona odpowiedniej podstawy prawnej, względnie byłaby nieproporcjonalna do celów decyzji i rozporządzenia. Z tego względu przepis byłby niezgodny z prawem.